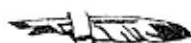

oblika prizidke pri tleh: k sobi so prizidali čumnato, kamro ali pa so sobo predelili v dva ali več prostorov. Tudi na nasprotni strani sobe so hišo lahko podaljšali, tako da je ostala veža na sredi poslopja. Vežo samo (v širšem pomenu) so razdelili: en del so določili za kuhinjo, prostor za ognjišče, često z zidom predeljen od veže (v ožjem zmyslu). V planinskih krajih, posebno na Gorenjskem, se je hiša razvila tudi v vertikalni smeri.

(Konec prihodnjič.)

Svetonočno hrepenenje.

I.

Z bogastvi neizmernimi prišel bom k tebi nocoj, prišel bom in objel te bom z rokami vernimi! Okrog vratu, okrog pasu te zvezal bom z rokami, in moja boš z mladostjo vso, z ljubezni vročimi željami...	O, to bo lep današnji večer, kot sveti božični čas, kot pravljice polnočnih ur, kot zime srebrni obraz! O ljubica, opolnoči sam bežal bodem, sam — kot hladni, ledeni božični čas po mestu bogvekam! . . .

II.

Prišel bo Božič, prišla bo noč
in jaz bom šel na sladko pot,
s svečico v roki čez beli sneg
šel bom tiho polnočno pot . . .

Pa nihče ne ve, kod,
in nihče ne ve, kam
šla bo moja pobožna pot
pozdravljat svečani, božji hram.

O tja čez Božič bogvekam,
tja na toplo južno stran,
šla bo daleč, daleč naprej
čez mirni polnočni ocean

Šla bo v Italije topli dom
in z glasom prosečim tam molil bom:
Pridi, pomlad, ah, pridi že,
pridi že enkrat čez morjé! . . .

III.

Potem pa pride lepši čas,
poln upanja in nad,
in pesmi pridejo z njim in ljubezen
in rože in pomlad . . .

Potem pa zbogom, bolni obraz
in žalostne oči,
zbogom, zbogom, ljubica,
do tistih lepih dni! . . .

Griša.

Bolest.

I.

Jadro belo sred morja,
sivi sokol sred neba,
duša sred bolesti sama
čaka časa svojega.

Beli brod čez val zdrči,
ptič utone v solnčno kri,
a bolest nad dušo vzpolje
in nad dušo obleži.

II.

Preskrivnostna si kraljica,
neizražena bolest;
nimaš duše, nimaš lica,
nimaš ciljev, nimaš cest.

Brez bregov so tvoja morja
in brez mej ti je oblast,
brez mejnikov, brez obzorja,
le nad njo — neba propast.

Človek te nad sabo nosi,
in dokler bode živel
in dokler ljubezni prosil,
tvoje sile ni izpel . . .

Vladimir Levstik.